

„Az elhunyt boldogságáról, saját mulandóságukról, a halál óhajtva várt percéről folyt ilyenkor a beszéd. Az, hogy sírjaikat önmaguk ásták, hogy minden nap minden egyes szerzetes egy pár ásó földet volt köteles kiemelni leendő sírjából, pusztán az exaltált lelkek találmánya, mely sem Guigo szokásaiban, sem pedig a későbbi szabályokban elő nem fordul. Mesze az is, hogy hozzátartozóik halálát eltitkolták előttük s hogy azt a perjel e szavakkal adta tudtukra: Egyik testvérünknek meghalt atyja vagy anyja, vagy rokona. Imádkozzunk érte! Nem volt ok rá, hogy e lelkileg oly annyira edzett férfiak előtt, ilyesmit el kellett volna titkolni.”

DEDEK CRESCENS LAJOS:

A karthausiak Magyarországon 1899. 65. oldal.